

Maranatha Mare

Mei 2014

Jaargang 41 No 4

By die poskantoor as nuusblad geregistreer

Al ware het

Al sprak ik de talen van alle mensen en die van engelen – had ik de liefde niet, ik zou niet meer zijn dan een dreunende gong of een schelle cimbaal. (...) Ons resten geloof, hoop en liefde, deze drie, maar de grootste daarvan is de liefde. (1 Corintheërs 13:1 en 13)

Al ware het dat ik op aarde
met mensen- en met eng'lentongen sprak,
wat had mijn woord dan nog voor waarde
als niet de liefdevlam mijn hart ontstak.

Wat bate het dat 'k profeteerde
en al 't geloof en al de kennis had,
zo niet God's grootheid mij regeerde
en ik Zijn liefde niet in mij bezat.

De liefde is lankmoedig, eerlijk,
zij alles dekt, zij hoopt, gelooft en lijdt.
Zij is een kracht zo onontbeerlijk,
een wapen tegen onverzoenlijkheid,
De liefde Gods maakt geen vertoning.
De liefde kan nooit opgeblazen zijn.

Zij zoekt bij u en mij een woning
en biedt zich telkens aan, oprecht en rein.

Als profetieën zullen zwijgen,
als men geen kennis meer of talen hoort,
dan nog zal boven alles stijgen
de warmte van Gods liefdevolle woord.

Hier blijven onverbreek'lijk samen
geloof en hoop en liefde, deze drie,
doch slechts de grootste dezer namen:
'De wond're liefde' ik voor eeuwig zie.

Overgenomen uit "Levenskracht" van Frits Deubel

Paasmensen

Na een lange strijd om als vrouw predikant te mogen worden, werd in het besluit in onze kerk in 1979 genomen. Toen ik afstudeerde in 1981 werd ik predikant.

Ik kan me herinneren dat ik dacht: nu heb ik het. Nu moet ik het ook *zijn/worden*. Hoe doet men dat?

Na veel tegenstand en politiek bij de universiteit en in de kerk werd ik als eerste vrouw, hoogleraar theologie. Ook toen dacht ik: nu heb ik het werk. Nu moet ik een professor *zijn/worden*. Hoe doet men dat?

De boodschap van Pasen is dat wij het nieuwe leven, een bevrijding leven *hebben*. Nu is Pasen voorbij en wij zullen dan ook nieuwe, bevrijde mensen *zijn/worden*. Onze bevrijding *geloven*. Ons nieuw leven gaan leiden. Met vreugde, in vrede en vrijheid. Men denkt dat iets positiefs je gemakkelijk zal vallen. Toch is het niet zo eenvoudig. Lang geleden deed ik begeleiding met een vrouw die vanaf een hele vroege leeftijd mishandeld en misbruikt werd. Op een dag belde ze me in paniek: "Ik ben vanmorgen pijnvrij wakker geworden. Wat nu?" Ze had er geen referentiekader voor. Ze wist niet hoe om pijnvrij te leven. Ze wist alleen maar wat om met constante pijn te doen.

Misschien worden wij als gelovigen wakker op paasmaandag en beseffen: ik *heb* het nu. Ik moet het ook kunnen *leven*. En misschien veroorzaakt dit ook bij ons paniek. Wij weten niet *hoe* om pijnvrij, nieuw, vrij en met innerlijke vrede te leven. We weten wel hoe om met constante zorgen, constante angst en onder constante druk te leven. We weten hoe om in onvrede te leven. Wij begrijpen onze verschillende gevangenissen. Wij weten hoe om te strijden om een mate van controle over het leven te proberen krijgen.

Maar vrij en in vrede leven? Zonder zorgen en angst over de dag van morgen. Zonder het gevoel van druk: dit en dat *moet*, moet *nu*, moest al gisteren. Gewoon rustig. Alles is goed, want alles is in Gods handen. Ik ben oké, want ik ben in Gods handen. Licht, leven, vrijheid en vrede zijn mijn realiteit met God en in Jezus Christus. Moeilijk is dat!

Groeien is leren uit je fouten. Als we in deze tijd na Pasen terugkijken op ons leven en evalueren, wat zullen we vinden? Waarschijnlijk dat we dezelfde fouten weer en weer maken. Dat we niet leren uit onze fouten.

- Voor een Paasmens is het een fout om zich zorgen te maken en veel energie daaraan te besteden
- Voor een Paasmens is het een fout om zich aan angst over te geven in plaats van aan God
- Voor een Paasmens is het een fout om je vrede te laten verstoren door mensen of dingen
- Voor een Paasmens is het een fout om je van je vrijheid te laten beroven door de dingen of mensen van deze wereld, of door je eigen denken

Leren we dan uit deze fouten en groeien we als Paasmensen? Als niet, heeft het Paasgebeuren voor ons geen echte zin en betekenis.

Wel, misschien proberen we het *echt* dit jaar!

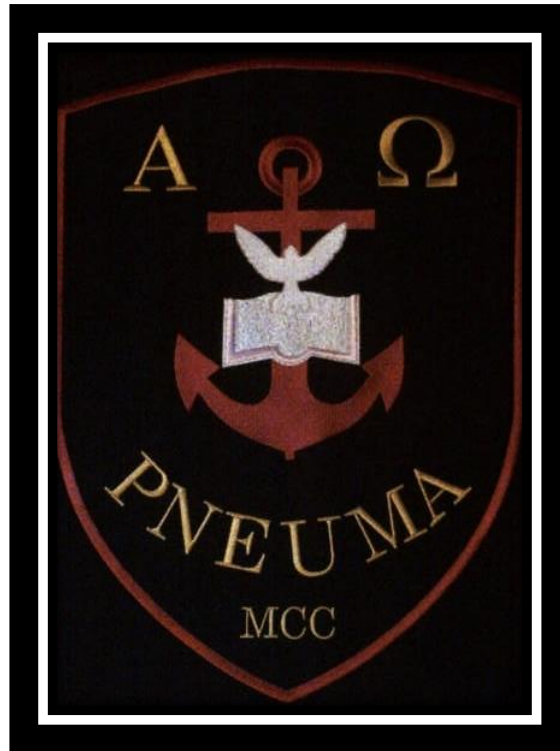
We hebben het nu. We zullen we het ook *zijn/worden/leven*.

Yolanda Dreyer

Gemeentenieuws

Op zondag 13 april vierden wij Palmzondag en vond ook de ordening plaats van Carusta van der Merwe. Carusta is al een paar jaar deel van de Maranatha familie en nu is ze uiteindelijk officieel een predikante in de Hervormde kerk. Gefeliciteerd Carusta!

Nick en Amanda Knoester vertelden tijdens deze dienst ook van een Christelijke motorfiets club die zij samen begonnen zijn. De club heet PNEUMA, uitgesproken als "Nooma", een Griekse woord voor "spirit / breath / wind", tekstvers Job 33:4

Schild: Geloof en Waarheid, tekstvers Efeziërs 6:13-14

Anker: Hoop, tekstvers Hebreërs 6:19

Duif: Vrede, tekstvers Mattheus 10:16

Boek: Aanwijzing, tekstvers Jesaja 6:8

A Ω: Van Begin tot End, tekstvers Openbaring 22:3

Lijntje van Zwieten

Vic Vernede is hier aan het woord over zijn zoektocht naar Lijntje:

Mijn laatste gesprek met haar was geloof ik in december, toen ze vertelde dat ze een operatie gehad had om vocht te verwijderen uit haar hoofd. Ze zou naar Durban gaan om weer bij te komen, etc.

Heb haar dus een tijdje met rust gelaten. Maar toen werd het tijd om weer contact met haar op te nemen. Haar telefoon nummer bleek niet meer te bestaan. Ik er naar toe. De wacht bij het hek vertelde me dat ze er niet meer was. Met zijn baas gesproken, die me vertelde dat zij naar de kust was vertrokken. Goede raad was

duur. Ik wist dat haar zoon in Johannesburg woonde, maar er waren maar twee van Zwiets in het telefoon boek. Een van Lijntje en de ander was geen familie van haar. Het telefoon nummer van de Body Corporate van Maison de Olivier werkte ook niet. Uiteindelijk heb ik maar een brief geschreven aan de Secr. van de Body Corporate en die afgegeven bij de wacht.

Tot mijn grote verrassing hebben ze mij geantwoord en het telefoon nummer gegeven van haar zoon Peter en zijn vrouw Lorraine, die heel vlot, me het nummer gaf van Lijntje in Durban. Ik heb gisteren morgen met haar gesproken en ze klonk heel goed. Was blij verrast dat ik haar gevonden had.

Wat blijkt, is dat haar dochter bij haar in de buurt een mooi aftreed oord heeft gevonden en hebben ze haar daar meteen in verhuisd. Ze is in MID Care, in een grote kamer met een mooi uitzicht, "Somerset Valley Care Centre", Umhlanga, aan de kust.

Haar telefoon nummer is 031 940 1844. Misschien zou iemand haar een keer kunnen bellen. Zal ze heel fijn vinden.

Ze mist ons en haar vrienden in Johannesburg. Maar aan de andere kant heeft ze haar dochter en kleinkinderen vlak bij haar in de buurt en dat maakt haar heel gelukkig.

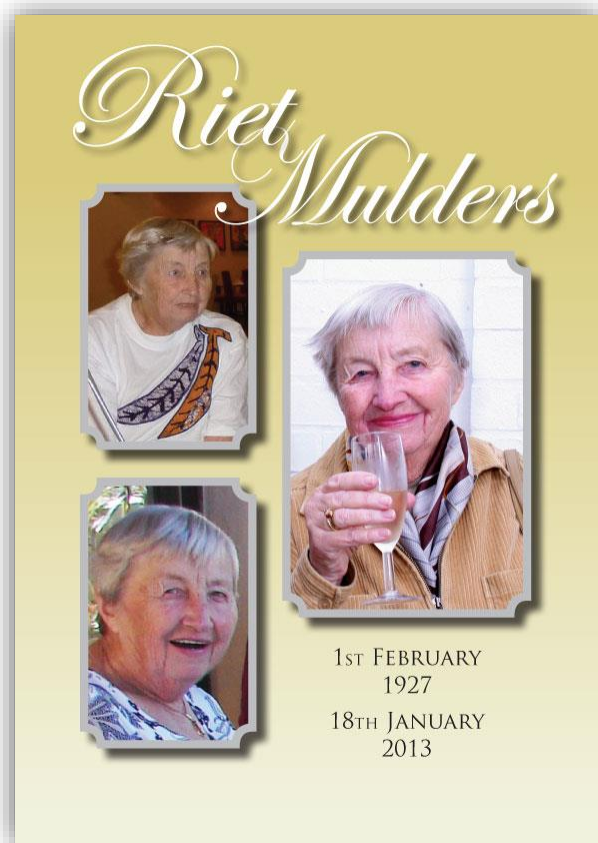
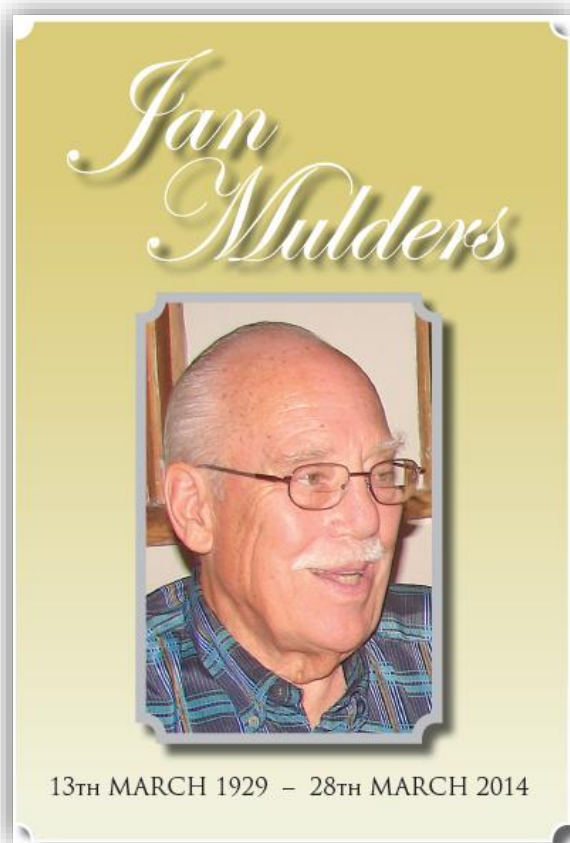
Vic Vernede

Ter herinnering aan Jan en Riet Mulders

Tijdens de Eredienst op 6 april, kregen wij (ik) voor het eerst te horen dat een oud lidmaat van onze gemeente, Jan Mulders, in Somerset West, was overleden.

Zo onverwacht, En hoe? Hoe zijn we het te weten gekomen? Na enig onderzoek bleek dat Elly, de dochter van Jan en Riet, het aan Jannie van den Eijkel had laten weten.

Robert, de zoon van Jan en Riet, had een regeling met zijn vader om hem twee keer per dag te bellen. Op de avond van 28 maart, werd de telefoon niet beantwoord. Bij onderzoek de volgende dag, werd Jan aangetroffen in zijn stoel voor de televisie, voor goed ingeslapen.....

De "Memorial Service" heeft plaats gevonden in de Methodisten Kerk in Somerset West op dinsdag 8 april, 2014, onder begeleiding van muziek van Beethoven, Mozart en Mascagni, en het zingen van een "Hymne voor Vreugde".

Jan, geboren in Rotterdam op 13 maart 1929, trad op 2 oktober 1956, in Utrecht, in het huwelijk met Riet. Na hun wittebroodsweken, doorgebracht in Parijs, vertrok Jan aan het einde van dat jaar, met de "Waterman" naar Zuid Afrika, om te gaan werken bij de Nederlandse Bank van Zuid Afrika, in St. George's straat, Kaapstad. Riet, die haar papieren nog in orde moest krijgen, volgde hem in juni 1957, op de "Jagersfontein".

Al spoedig werden zij overgeplaatst naar Port Elizabeth, waar op 7 mei 1958, Elly, en op 14 januari 1961, Robert geboren werden. In 1963 werden zij overgeplaatst naar Gauteng en vestigden zich in Hazeldene, Germiston. Jan en Riet waren erg betrokken met de activiteiten van hun kinderen op de Colin Mann Primary school, en vervolgens de Germiston High School.

In deze periode raakten zij ook betrokken met de Nederlands Spreekende Gemeente, waar Elly in de zeventiger jaren haar belijdenis deed. In de negentiger jaren was Jan betrokken in de Kerkenraad, als kassier en scriba. De beroeping formulieren voor Yolanda Dreyer, waren zo keurig ingevuld, dat onze gemeente er een pluimpje voor kreeg.

Tegen de tijd van aftreden, eind 1997, stonden Jan en Riet voor de keuze of ze in Gauteng zouden blijven, te midden van hun vrienden, of naar de Kaap te gaan om dichterbij hun kinderen te zijn, die zich daar hadden gevestigd. Het werd natuurlijk de Kaap en wel Somerset West, waar ik ze nog een paar keer heb kunnen bezoeken. Helaas moest Jan, zijn vrouw Riet, geboren in Utrecht op 1 februari 1927, aan de Heer afstaan op 18 januari 2013. Ook haar Uitvaart dienst vond plaats in de Methodisten Kerk in Somerset West, onder begeleiding van mooie klassieke muziek stukken en Hymne. Riet heeft in haar leven niet stil gezeten en werkte o.a. bij L'Oréal de Paris, AEG, en J.C.I., een van de mijn maatschappijen.

En zo moeten we afscheid nemen van twee voor ons dierbare personen en gaan onze gedachten met gevoelens van medeleven uit naar Elly en Robert.

Vic Vernede

Nog een herinnering aan Jan en Riet Mulders

Het overlijden van Jan kwam als een grote schok voor ons, vooral ook omdat ik een dag of 14 voor zijn overlijden nog met hem gesproken had, we hadden een heel leuk gesprek en we hebben samen nog heerlijk kunnen lachen, Jan en ik konden samen de wereld in 20 minuten veranderen en in de goeie richting sturen.

Ik weet niet precies hoe lang de Mulders bij de Maranatha Gemeente waren aangesloten, zeker donkey years. Als vrienden hebben wij een lang pad samen gelopen, wij herinneren ons nog de heerlijke "supper"- avonden die we bij Jan en Riet in Germiston hebben beleefd. Het was altijd tot in de puntjes verzorgd, de manier van tafel dekken, het presenteren van het eten en de drinks, het was altijd af. Ze wisten het altijd heel gezellig te maken. We hebben ze elke keer dat wij in Kaapstad met vakantie waren, bezocht en dan gingen (en moesten!) we dikwijls nog even naar Vergelegen of één of andere winery, want dat genoten ze heel erg (en wij ook!), echte levensgenieters waren het. Ze woonden in Somerset West, nog wel een 40-50 Km. vanuit Kaapstad, maar als er een mooi concert was in Kaapstad dan tuften ze er heen in hun autootje van 23 jaar oud, tot op het aller laatst toe, ondanks de problemen die ze zouden kunnen tegen komen op de weg naar en van Kaapstad. Muziek, opera, en culturele aangelegenheden waren heel belangrijk voor de Mulders. Hun autootje was heel bijzonder, heeft een hoge leeftijd bereikt zonder al te veel problemen. Wel kunnen we ons nog herinneren dat de Mulders ons wilden uitnemen naar een gelegenheid ergens in Stellenbosch, dat moest in hun auto. Helaas had Jan per ongeluk bij het instappen iets aangeraakt waardoor de claxon intermitterend afging, zo hebben we de hele rit vanuit Brackenfell naar Stellenbosch met een "aan en af" claxon gereden. We hebben wel gelachen toen. Bij elk bezoek dat we bij hun waren gingen we wel even door de Maranatha Gemeente, gewoon even van elkaar uitvinden hoe het met die en die was, in de trant van "Heb je gehoord van zo en zo en wist je van wat hem of haar is overkomen". De Maranatha Gemeente nam een grote plek bij hun in, de Mare werd van begin tot eind "bestudeerd". Grote dank aan Ellen van der Kuil die zo trouw elke maand de Mare verzorgd en verstuurd. Vrienden en vriendschap waren heel belangrijk voor de Mulders. Wij hebben dan ook een hele fijne vriendschap met de Mulders beleefd, iets waar we met dankbaarheid altijd aan terug zullen en kunnen denken.

Auke en Anneke Bakker

Dutch Winter Faire

WOW! Wat gaat de tijd snel. De Markt is nu nog maar twee maandjes weg en de spanning zit er in bij het Comité. Wij zijn hard bezig om een hartstikke leuke Markt te brengen voor allemaal.

De kinderen kunnen deze jaar genieten van alles en nog wat boven in de zaal zoals cup cake decorating, plaatjes versieren, zand art, sjoelen, flessen trekken en dan een surprise activiteit ieder uur. Er komt natuurlijk weer een Fancy Dress dus begin nu al de perfecte outfit te plannen.

Voor de ouderen komen er niet minder als 25 stalletjes met van alles en nog wat te koop. En natuurlijk de bier tent met gezellige muziek, live streaming van Nederlandse Radio en Tv's om de World Cup te volgen. Wij hopen natuurlijk dat Nederland er weer in zit tot de finale dit jaar!

Graag vragen wij weer aan de gemeente en vrienden voor prijzen voor de Rad, de kinderen zaal en sponsors en donaties, als ook items voor de Classics en Collectables, Handwerk en Boeken stallen. Goederen kunnen bij de Kerk gebracht worden en zullen veilig worden gestoord. Ook vragen wij om hulp met de verspreiding van posters en flyers.

Voor meer informatie neemt a.u.b. contact op met een Comité lid of via email op dutchwinterfaire@gmail.com

Met Vriendelijke Markt Groet!

Ingrid Janbroers

076 906 2224

Oh Lord: It looks a lot like curtains

It was mathematics, then writing where Ekow Duker found God. And then his beloved wife died far too young.

My very first encounter with God was a vicarious one and it was all because of my grandfather's car. It was twice as long as the vehicle I drive now and black all over. It had round, red unblinking eyes for tail lights and twin fins that jutted aggressively out of the bodywork. What's more, it was American and this to a four-year-old boy in Accra, Ghana, gave it an added cachet. They didn't have separate passenger and driver's seats in those days. It was rather like someone had simply taken two leather

sofas out of their living room and fitted them neatly inside the car, one behind the other.

In time my grandfather's car grew old and cantankerous. It refused to start and sat glumly in the yard while we clambered over the seats and spun the wooden steering wheel this way and that until an aunt – why is it always an aunt? – shooed us away. My mother's father, the proud owner of this magnificent Batmobile, was a Methodist priest, the Right Reverend Moses Debrah.

Looking back, it must have been largely due to Reverend Debrah's influence that I grew up in a house where religion loomed so large. My mother would sing hymns throughout the day and together with my father attended every Bible study, leaders' meeting and fellowship group the Methodist Church had on its calendar. So when one day my father in an uncharacteristically jovial mood asked me over lunch what I'd like to be when I grew up, I promptly said: "A priest!" His face darkened and, though he didn't quite say "you stupid boy", I knew I'd said the wrong thing. My mother was pleased, however, and chided my father to leave me alone. But my path was set. I became an engineer. Just like my father. So much for entering the priesthood.

In the late 1980s I went to the University of California, Santa Barbara (UCSB), undoubtedly one of the most beautiful campuses in the United States. It sits on the edge of the Pacific Ocean cradled by low hills, with turquoise lagoons snaking through the greenery. I was studying for a master's in engineering at UCSB and took a mandatory course in mathematics.

Although I've forgotten most if not all of the advanced mathematics I studied at the time, I do remember one thing: once in a while when I'd be hunched over my desk, wrestling with arcane equations and even more obtuse formulae, something magical would happen. All of a sudden a breathtakingly simple and elegant solution would emerge and leave me feeling I had witnessed something divine.

Emotive words

Several years later when I started writing seriously, I experienced that all over again. Sometimes I would read a passage – more often than not something someone else had written – and marvel at how such an economy of words could convey such depth of emotion. One word more and the passage would teeter on the edge of verbosity, one word less and the entire meaning would be lost. At such times I felt as if the curtain to a mystical realm had been pulled briefly aside, allowing me to catch a glimpse of something majestic and true.

I graduated from UCSB and, reluctantly, I left Santa Barbara to prospect for oil in the North African desert. In Algeria I'd often drive for a day or more to get from one oil rig to the next, a commute that gives perspective to my daily travel into the Johannesburg CBD.

I can still remember waking up before dawn with the muezzin's call to prayer hanging tantalizingly in the chill desert air. It was a hauntingly beautiful sound, utterly self-assured and yet laced with anguish. And in those brief moments, I felt as if those words, which I did not understand, had somehow opened a pathway to heaven.

Months later two European colleagues were captured and beheaded by Islamic insurgents. That was puzzling, for how could the same God who led the muezzin to cry out so beautifully every morning also inspire other men to murder? I could almost hear my father say: "You stupid boy."

After a decade-long sojourn in the oil fields, I stumbled into banking where I found myself crafting lengthy presentations to explain why equity prices couldn't keep rising forever. This was in the wake of the financial crises, when everything that could tumble did indeed do just that.

Gallant fight

My wife Thando took a tumble too and died after a gallant fight to live. She was exceedingly beautiful and overflowing with an irrepressible zest for life. I proposed to her in a hot-air balloon and we were married in August 2009 on the lawn overlooking the Victoria Falls. She would want me to point out that we got married on the Zimbabwean side of the Falls. Thando was only 32 when she died.

She had a rare condition that meant her body was grimly determined to get rid of its own liver. When she was first diagnosed late in 2010, we were told she had five years to live. Five months later, that estimate had been cut to two years. It was as if someone was holding a stopwatch over Thando and the hands were turning faster and faster.

On August 13 2011 – I remember that was the day the Premier League kicked off and we were both rabid Arsenal fans – Thando began vomiting copious amounts of clotted blood. This had happened several times before and indeed was a symptom of her condition. But it had never been this bad. In a frenzy I drove to the hospital in Morningside with Thando passing in and out of consciousness by my side. She almost died that night. Eventually they managed to stabilize her and in the morning one of

the doctors – from his accent I think he was Russian – came to me with a proud grin and said: "It was like hole in hosepipe."

Because Thando's liver wasn't working, all the toxins in her body went straight to her head and made her delirious. It was heartbreaking to see the woman I loved having to be restrained in her bed to keep her from hurting herself. I was terribly impatient for her to be transferred to the Donald Gordon Medical Centre, where she'd be on standby for a new liver. I couldn't understand why it was taking so long.

Thando did get to Donald Gordon two days later when a bed in the intensive care unit became available. That same afternoon, the transplant coordinator sat me down and told me in very sober terms that it might take a week to find a suitable donor. Or it might take years. What's more, the chances of finding a suitable match for Thando were reduced even further, because she had a rare blood group. It wasn't unknown for patients to literally die waiting and without a new liver Thando had less than a month to live.

Shadowy blur

By now the hands of the stopwatch were spinning so fast they were a shadowy blur. I went home that evening to rest, my mind a jumble of thoughts and most of them fearful. I'd just lain down when the coordinator called me to say the unimaginable. They'd found a donor!

The medical staff were astonished. I remember one of the senior surgeons saying to me: "Someone up there must love your wife." Another asked me in amazement: "How did you do it?" I hadn't done anything. All I'd done was to pray. But a man died that afternoon and his family kindly allowed his liver to be given to Thando. I'm very grateful for that. I signed the consent form that night in a small office adjacent to Thando's bed. My mother, who had put aside her intense dislike of flying to come over from Ghana, was by my side. It was August 18 2011.

It was a long operation – six hours or so – and I sat in the waiting room throughout the night. Around three in the morning one of the doctors came out to find me. He looked barely old enough to have a driver's license, let alone assist in an operating theatre, and he said to me: "Your wife's liver is in and it's looking nice." And he was right, it was looking nice. When Thando woke up she was completely different and glowed with an inner radiance. She didn't quite know what had happened and asked the nurses whether she'd had a baby. She still had her quirky sense of humor.

Living with a transplanted organ is a delicate balancing act. On the one hand you take medicines to suppress your immune system in order to prevent rejection of the transplanted organ. But those same drugs leave you open to the risk of infection, which in turn requires more medication. I read all the material and went to the briefings on the do's and don'ts of caring for someone with a transplanted organ. Thando came home at the end of September with a sackful of medicines and was really getting better. She'd wear her face mask and take walks regularly and became a little stronger every day. Then what we feared happened and in November she picked up an infection and had to go back to Donald Gordon. She never came home again.

Organ failure

Thando had a second liver transplant on December 13 2011 and this proved to be one transplant too far. In early January her organs began failing one after the other. It was like watching dominoes fall in slow motion. She was pronounced brain-dead on the morning my brother and his wife arrived from Singapore to be with us. By then all I was clinging to was hope. There was a mandatory 24-hour period before Thando's life support could be switched off, an expiry period of sorts allowing for a miracle.

The 24 hours came and went and when the doctor called me into her office, I was still hoping she was going to smile and say the dominoes had started to right themselves again. Instead she thrust a typewritten paper across the narrow table and burst out crying. It was ironic that in the same little office where weeks before I'd signed the consent form to give my wife a chance of life, I was about to sign another piece of paper to take what remained of her life away.

We gathered silently around Thando's bedside: me, her parents, her brother and sister, my brother and his wife. And her aunts. It was dreadful knowing, but yet not quite knowing, what to expect. It was all over in less than two minutes. A nurse drew the curtains shut and began to unplug hoses and flick switches and turn dials to the "off" position. It was all rather workmanlike and reminded me of a plumber packing up his tools at the end of a busy day. Before long the gentle rise and fall of Thando's chest came to a stop and the cardiograph flat lined just like it does in movies. Except in this movie I wasn't going to go guns blazing after the bad guy, because the bad guy in my case was God.

Friends and well-wishers said to me: "You must accept what has happened. It's difficult, but you must accept." This was usually said with a gentle hand on my shoulder and an earnest look that brooked no dissent. I heard this refrain so many times I wouldn't have been surprised if they'd rehearsed it. I would nod and smile thinly but I'd be fuming inside. Why on earth should I accept? I slipped into banking executive mode and demanded answers ... or else ...

Amid the mourning I went home to Ghana to draw breath and a friend came – as friends do in Ghana – to my mother's house to offer her condolences. I sat there on the green damask sofa with the faded fractal patterns and waited for her to begin. She sat at the other end of the sofa, too far away to lay a hand on my shoulder but close enough for me to see the sincerity in her eyes.

'No explanation'

I expected her to spout a variant of the docile acceptance mantra I'd heard so many times before and in anticipation I arranged my features into the required look of understanding. But to my surprise she simply raised a finger in admonishment, looked at me and said: "God doesn't owe you any explanation. None whatsoever." I was taken aback at first because she wasn't supposed to say that. She was supposed to play nice. Yet somehow those curt words highlighted the distance between me and God and, slowly, I began to trust.

The curtain to that magical place, the same one I'd glimpsed through advanced mathematics and in the pages of good writing, had once again been pulled aside. I felt a deep peace that mutated into a curious joy and over time added a dogged dimension to my faith.

Now two years after Thando died I can look back and see an unbroken vista of love signposted by the oddest occurrences that I think point the way to someone out there looking out for me. With hindsight and despite my impatience, Thando was only transferred to the Donald Gordon when the donor was "ready" and not a day before. And then there was the time after her first organ transplant when I was short of R40–000 and a friend I saw only intermittently called me out of the blue to remind me of the money I'd entrusted to him almost two decades before in London. I admit it was very unbankerlike of me to have forgotten and it took a fair amount of prompting from him before I remembered. And the amount? R40–000.

I also remember how the day before they switched off the machines, you could have stuck a pitchfork in Thando and she would not have responded. Then our priest came

along and very gently made the sign of the cross on her forehead and her whole body shook violently. It was as though she'd been shoulder-charged by a Springbok.

Gentle rain

I remember too the gentle showers of rain that fell at each of the three memorial services we held for Thando, in Johannesburg, Bulawayo and Accra. Not during the service but literally within seconds of the priest uttering the closing blessing. And then a silver-haired counsellor in Accra quietly explaining to me that Thando had simply gone over to a place where they communicated on a different frequency to us. (As an engineer, I got that.) And that frequency, she said, was love. Then there was the sandalwood.

As long as I can recall, I've had a fondness for its distinctive fragrance and its warm, rich and woody aroma. Some call it the divine essence but I didn't know that then. I do remember how, on my way back from Ghana, an intense smell of sandalwood enveloped me on the Gautrain, only to vanish as suddenly as it had arrived. Weird? Definitely.

I'm a different person to the one I was before Thando died. I'm not as afraid as I used to be. A friend once said to me that the command repeated most often in the Bible is not "be good". It's not even as Google famously said "don't be evil". It's actually "don't be afraid". Which of course is easier said than done.

What works for me is to live a life of gratitude; gratitude for each moment and the opportunities that come wrapped with it. Not because our time here is short and I have to cram as much into my life as I can before I die. That's just a foot race against a stopwatch that I'm bound to lose. And as I discovered with Thando, the stopwatch is rigged anyway. But being grateful, I find, takes the fear away like nothing else I know.

These days I divide my time unevenly between banking and writing. (I think they get the equity story; I do different presentations now). But every now and then the curtain ripples and I glimpse an otherworldly beauty on the other side. And it tells me that everything is going to be alright.

Ekow Duker is an oil field engineer turned banker. His debut novel Dying in New York will be published in August by Pan Macmillan.

<http://mg.co.za/tag/god-edition-2014>

<http://mg.co.za/article/2014-04-16-oh-lord-it-looks-a-lot-like-curtains>

Dienstrooster mei 2014

	4 mei	11 mei Koffiedrinken	18 mei	25 mei
1	H Kettner	F v.d. Kuil	E de Jong	N v.d. Eijkel
2	F v.d. Kuil	T van Wyk	J Smit	KJ Leeuw
3	R Boer	R Appel	J de Jong	R Boer
4	M Letterie	N Knoester	D Kruger	S Steen
5	I Pol	C Strydom	W Kruger	A Knoester
Begroeting	J le Roux	M Letterie	H Kettner	P Reinten
Bloemen	E Reinten	W Rall	J vd Eijkel	I Janboers
Koffie		E de Jong P le Roux		

Agenda mei 2014

Donderdag 1 Dag van de Arbeid	8h00 – 14h00	ORANJEHOF MARKT
Zondag 4	10h00 11h00	Eredienst Ds. C van der Merwe Eredienst commissie vergadering
Maandag 5 Bevrijdingsdag	10h00	Bijbelstudie – Ouderen in Noorden Details Vic Vernede 073 700 9610
Dinsdag 6	9h00-13h00	Kerkkantoor
Donderdag 8	17h30	FINCOM
Zondag 11 Moederdag	10h00 11h00	Eredienst Ds. C van der Merwe Koffiedrinken
Dinsdag 13	9h00-13h00	Kerkkantoor
Donderdag 15	10h00 19h30	KOFFIECLUB Bijbelstudie Noord – Rieneke 0117043602
Zondag 18	10h00	Eredienst Ds. Y Dreyer
Dinsdag 21	9h00–13h00	Kerkkantoor
Zondag 25	10h00	Eredienst Ds. Y Dreyer
Dinsdag 27	9h00–13h00	Kerkkantoor
Donderdag 29		Hemelvaart

Verjaardagen mei 2014

donderdag 1	Marijke Blaauwhof	011 969 2071
vrijdag 2	Roos Visser	011 888 6523
zondag 4	Dawie Mc Donald	011 475 4375
woensdag 7	Andre le Roux	
donderdag 8	Ina Tanzer	011 768 6242
vrijdag 9	Meta de Haas	
vrijdag 9	Rietje Spoon	011 807 1157
zaterdag 10	Martin van der Kuil	011 894 2556
woensdag14	Nicholas Reinten	
donderdag15	Frouk Smal	083 707 2478
donderdag 22	Vic Vernede	011 705 3553
donderdag 22	Corrie Wuestenenk	
vrijdag 23	Margaret Storer	084 800 6798
zaterdag 24	Rob Appel	011 864 1174
zondag 25	Evert de Jong	
maandag 26	Clara Bekker	011 622 5472
maandag 26	Ester Goede	011 478 2484
woensdag 28	Alea Koning	011 973 1091
zaterdag 31	Joop Mojet	011 393 4928

MARANATHA KERK

Webadres	http://www.nlgemeente.co.za
Facebook	http://tinyurl.com/FBMaranatha
Straatadres	Sherborneweg 3, PARKTOWN
Postadres	Nederlandssprekende Gemeente Postbus 84552 GREENSIDE 2034
Predikante	Ds Yolanda Dreyer 012 348 9850 / 082 893 2104 yolanda.dreyer@up.ac.za Ds Carusta van der Merwe 082 554 7715 carusta@gmail.com
Kerkkantoor Dinsdag ochtend 9h00 – 13h00	Arma Blaauwhof 011 726 1409 nlgemeente@mweb.co.za
Bank Details	Beneficiary: Ned. Hervormde Kerk Nedbank Current Account 1979 316872 Branch: Nedbank Fox Street Branch Code 190805
Scriba Redactrice Mare	Ellen van der Kuil 011 478 1082 / 083 626 3272 vdkuil@iafrica.com
Scriba Registratie	Hanja Kettner 012 654 7692 / 082 546 8471 hanja.kettners@vodamail.co.za
Kassier	Marco van Wieringen 011 442 9696 marcovw@mweb.co.za
Koster	Aad van der Kuil 011 792 1145
Organist	Richard Steinmann 011 234 5857 steinmann@absamail.co.za